

Țara Cuvintelor

Ce anotimp ruginiu!

Frunzele plictisite își iau rămas bun de la crengile copacilor. Sub cerul cenușiu de toamnă ca un clopot uriaș de sticlă aburită se ascunde cartierul de unde abia își scot capetele trecătorii.

Costică, răpit de tot ce se petrece în jur în această perioadă, pășește cu pași domoli spre școală. El este un elev căruia capitolul lectură i se pare nedeslușibil și privește mereu cu nepăsare literele care se grăbesc să alcătuiască fraze cu ajutorul cărora elevii înțeleg nepătrunsele taine ale universului.

- Costică Popescu, strigă doamna profesoară.

Trezit ca dintr-un coșmar, Costică se ridică în picioare buimac.

- Prezent, răspunde.

- Citește-mi, te rog, primul aliniat din "Amintiri din copilărie", continuă doamna profesoară.

- „Mă tre...ze...ș...te ma...ma înnt...r...-o diimiii...ne...a...ță, dimineață, diin soomn”.

- De ajuns, îl întrerupe doamna. Costică nu te prea înțelege cu literele, nu-i așa?

Așa și era. Literele reprezentau pentru Costică un adevărat obstacol peste care era sigur că nu va putea trece niciodată.

Trece ora de muștrări din partea doamnei profesoare și după ce a ajuns acasă, Costică s-a tolănit pe frunzele ce s-au îngrămădit sub copacii din livada casei lui. Costică număra frunzele și nu se gândea la nimic. Adoarme.

Se găsi deodată în Țara Cuvintelor. Pășește pe o cărare plină de cărți și obiecte școlare. La o răscruce găsește două indicatoare: unul spre Optimism iar celălalt spre Pesimism. „Ce înseamnă Optimism”, se întrebă gânditor Costică? „Dar Pesimism?” Încercând să dibăcească cele două cuvinte, o „luminiță” îl salvează:

- Optimism este format din cifra opt și o terminație pe care nu o înțeleg. Cum matematica este cel mai mare dușman al meu voi merge pe celălalt drum, spre pesimism, pentru a fugi de primejdie, se gândeste Costică și pornește la drum bucuros că a lăsat în urmă una dintre cele mai primejdioase obiecte: matematica.

Mergând pe strada lnește

Pesimismului, Costică întâlnește oameni care se văicăresc că nu-și pot lega șireturile de la papuci. Interesat de ce se petrece acolo, băiatul se oprește din drumul său, iar după ce află care este marea lor problemă și se amuză nițel, îi îndeamnă pe acești oameni supărați să facă niște noduri din acele șireturi, doar așa, pentru a încerca și poate-poate vor reuși. Zis și făcut! Oamenii, ascultători din fire, încep a lega și dezlega șireturile și, într-un final, reușesc să lege papucii cum mai bine nu se putea.

- Mulțumim, băiete, i-au spus oamenii. Dar ce cauți tu pe strada asta, că doar ești un copil deștept și cu voință? Aici vezi doar oameni triști, pesimiști, haide cu noi! Și noi mergem spre optimism pentru că se vede lucru că aici nu avem ce căuta. Ne doboară dezamăgirea și neputința, astfel încât rămânem mereu în voia sorții.

- Dar acea stradă...? și înțelege băiatul că se află pe tărâmul ceva

cuvintelor necitite, neînvățate și nefolosite de el din cauza lenei și a nepăsării. Îți dă seama și de semnificația cuvântului pesimism, adică deprimare, neîncredere și descurajare, dar despre celălalt cuvânt, optimism, nici că se gândea la altceva decât la cifra 8 și la înfricoșătoarea matematică.

El ajunge și pe această stradă. Aici găsește oameni cu zâmbetul pe față, primitori, bucuroși de orice le dă Dumnezeu. Acum înțelege și Costică taina cuvântului optimism, adică încredere și speranță.

- Costicăăă, îl chemă mama. Ai lenevit toată ziua, cred că ai multe teme de făcut pentru mâine!

- Sigur mamă!

Și se îndreptă spre ghiozdanul uitat cândva într-un colț de cameră, buimăcit de experiența pe care a trăit-o în vis pe tărâmul cuvintelor și, cu noi forțe de aprofundare, își pregătește temele pentru a doua zi.

Roxana Roman
cl. a VIII-a, Vicovu de Sus

